

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med sympati på det foreliggende lovforslag og vil kunne gå ind for det. I tilslutning til et forlig med regeringen tilsluttede jeg mig på mit partis vegne, at forældre med hjemmeboende handicappede børn ikke skulle have mindre udgifter godtgjort, hvis udgiften ikke ville rokke væsentligt ved økonomien.

Som det kan ses af forhandlingerne i folketinget den 30. maj 1980, var det med meget stor ængstelse, at jeg gik ind for lovforslaget. Der er, som socialministeren også selv har nævnt, forældre, som er ramt umådelig hårdt.

Der kom et cirkulære, der indskærpede kommunerne, at de skulle anvende meget lempelige trangsvilkår. Der var regnet med besparelser på højest 10 mill. kr. årlig, og jeg tror endda, man ventilerede 6 mill. kr. årlig.

Det viser sig nu, at besparelserne er over 40 mill. kr. Der må altså være nogle, der er blevet ramt umådelig hårdt, og jeg synes ikke, der kan være nogen grund til at formode, at der udelukkende er sparet på små udgifter til meget velhavende forældre.

Der er blevet talt meget om at vente. Jeg har i mange år arbejdet med forældre til åndssvage børn, og jeg ved, at alt for meget af deres tid er gået med at vente. Barnet bliver voksen og får heldigvis invalidepension, som så kan hjælpe det, men det hjælper ikke de år, forældrene ikke har kunnet blive hjulpet til at passe deres børn.

Lis Møller (KF):

Jeg er i den gode situation at kunne takke de fleste partiets ordførere i dag. Jeg er lidt skuffet over fru Yvonne Herløv Andersen, fordi jeg har læst nogle artikler i nogle tidskrifter, hvor hun ellers var gået ind for dette. Jeg håber også, jeg får mulighed for at takke socialministeren, når vi når frem til tredje behandling.

Vi ønsker ikke at vente på denne undersøgelse, men det har hr. Poul Schlüter redegjort for. Det er heller ikke et spørgsmål om, hvorvidt loven administreres på den ene eller den anden måde i kommunerne. For os er det et principspørgsmål. Vi ønsker, at der kompenseres for et handicap, og derefter står vi lige uanset indtægt.

Da der nu har været en så heftig diskussion, vil jeg egentlig gerne gå lidt tilbage i historien. Socialminister Kaj Bundvad havde meget stor forståelse i sin tid for dette spørgsmål. Den 8. februar 1967 spurgte jeg ham i spørgetiden her i folketinget, om han ville medvirke til, at forældre til hjemmeboende handicappede børn fik bedre økonomisk hjælp. Hidtil havde de kun kunnet få hjælp til nødvendige hjælpemidler over invalideforsikringsfonden, og det var faktisk kun forældre til hjemmeboende blinde børn, der fik økonomisk hjælp til dokumenterede ekstraudgifter. Man respekterede f. eks. ikke udgifter til aflastning eller til aftenvagt. Der var mange forældre til hjemmeboende handicappede børn, der aldrig havde kunnet gå i biografen sammen, der aldrig havde kunnet gå til familiefester sammen, fordi en af dem altid måtte være hjemme hos barnet. Fritidsaktiviteterne for dem var langt mere begrænsede end for andre børnefamilier, og sådan er det også ved at blive hos mange familier i dag.

Dengang var det ikke så forfærdelig længe siden, at vi gemte vores handicappede, vores åndssvage i dertil indrettede institutioner, sådan at vi andre, mere heldigt stillede, ikke skulle blive ilde berørte ved synet af dem. Det var ved at ændre sig takket være modige forældre, der gik i spidsen, og takket være fremsynede skolefolk. Flere og flere forældre beholdt deres handicappede børn hjemme, og hvad det betyder af menneskelige værdier, kan nu engang ikke måles. Hvortil kommer, at det sparer samfundet for en anbringelse, der er dyr.

Jeg fandt det rimeligt, at disse besparelser kom forældrene til gode. Daværende socialminister Kaj Bundvad gav mig ret og lovede en ændring i forsorsloven. Ændringen blev vedtaget i april samme år med en nyaffattelse af forsorslovens § 73, men det fremgik af bemærkningerne til lovforslaget, at hjælpen kunne ydes efter skøn i det enkelte tilfælde, og at hjælpen var trangsbestemt.

I samlingen 1967-68 ændrede daværende socialminister Nathalie Lind lovparagraffen sådan, at trangsprincippet bortfaldt, og året efter, tror jeg, det var, gjorde den daværende finansminister - en mig nærstående person - denne hjælp skattefri.

Så kom altså ændringerne i bilstandsloven, der fratager forældre denne hjælp. Nu skal